The Progressive Recluse in Gustave Flaubert

Eisha Hewabowela

මෙම ලිපියෙහි අරමුණ වනුයේ 19 වැනි සියවසෙහි ප්‍රංශ නවකථාකරුවකු වූ ගුස්ටාව් ෆ්ලෝබෙයාර්ගේ (1821-1880) පිටතට එතරම් නොපෙනුන චරිත ලක්ෂණයක් වූ හුදකලාවේ ජීවත්වමින් කලාත්මක කෘති බිහි කිරීමට ඇති අවශ්‍යතාවෙහි ඇති වැදගත්කම පරීක්ෂා කිරීමයි. මෙය, ගත්කරුගේ පෞද්ගලිකත්වයේ අනෙකුත් පැති හා සංසන්දනය කිරීමෙහි ලා ඉතාම අඩු අවධානයක් යොමු වූවාක් සේ පෙන්නුම් කළ හැකි අතර එහි වැදගත්කම ඉස්මතු වන්නේ ඔහුගේ සාහිත්‍ය කෘති ඉන් වඩාත් ප්‍රශස්ත අන්දමට පෝෂණය වූ නිසාය. සමාජ ඇසුරින් ඈත්වීමට නවකථාකරු තුළ මුල්බැසගත් ආශාවෙහි ඔහු වර්ධනයක් ඇති වූ ආකාරයත්, කලාත්මක පතපොත බිහි කිරීමට එවන් අති හුදකලා පරිසරයක ඇති වැදගත්කම මැනවින් තේරුම් ගැනීමත්, ඔහු තුළ රෝපණය වෙමින් තිබූ ඒ අදහස අවශ්‍යතාවකට පරිවර්තනය වූ ආකාරයත් මෙහි දැක්වෙයි. මෙම හුදෙක් පෞද්ගලික අත්දැකීම් සමුදාය ගවේෂණය කිරීමෙන් ඔහුගේ කෘති වඩා පුළුල් හා ගැඹුරින් අධ්‍යයනය කිරීමට අපට හැකිවෙයි.

This paper is an attempt to examine the progression of the reclusive urge in Gustave Flaubert (1821- 1880). Compared to his humane and romantic proclivities, this is a neglected, often overlooked aspect of his personality which has had a glaringly positive impact on his fiction. The significance of this brief study emerges from this. I would like to show that Flaubert's augmenting desire to withdraw from society has arisen from a devotion to his writing. This voluntary isolation, gratifying in itself, enabled him to work out a piece of creative writing in quiet contemplation. I feel that it is worth looking at the value he has attached to this

© Eisha Hewabowela
Ven. Kadurugamuwe Nagitha, Manique Gunesekera, Nimal Parawahera, Upul Ranjith Hewawitanagamage Eds. 1999, Vol. II, The Journal of Faculty of Humanities, University of Kelaniya.